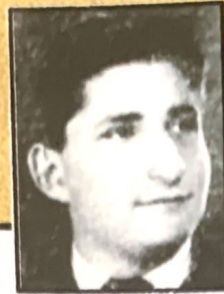

אייכלר בנימין
94214
בן מרים ושלמה
נולד ב- 1928
שרת בגדוד "ברק" (12)
נפל ב- ו' בטבת תש"ט 7.1.1949
במבצע "חורב".

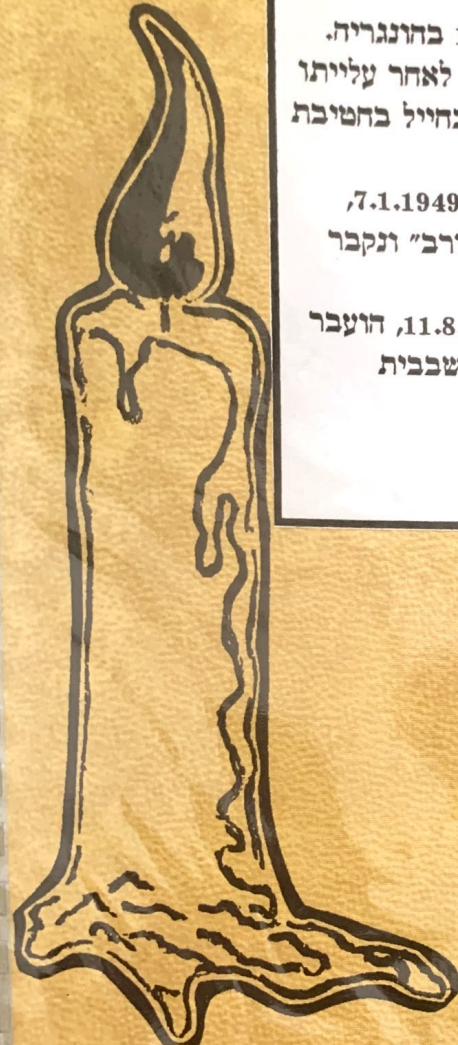
אייכלר בנימין,

בן מרים ושלמה, נולד בשנת 1928 בהונגריה.
בגולה נתנסה באימי השואה וזכה, לאחר עלייתו
ארצה, להיות בין משחררי הנגב, כחייל בהטיבת
גולני.

בנימין נפל ביום ו' בטבת תש"ט, 7.1.1949,
בקרב על משלטי רפיח במבצע "חורב" ונקבר
בקיבוץ גבולות.

ביום ט"ז במנחם אב תש"ט, 11.8.1949, הועבר
למנוחת עולמים בחלקת הגיבורים שבבית
הקברות הצבאי בנחלת יצחק.

"יהי זכרו ברוך"

ההעפלה הימית אחרי מלחמת העולם השנייה

למן סוף המלחמה ועד הקמתה של מדינת ישראל ארגן המוסד לעלייה ב' של היהגנח' את כל ההעפלה ארצה, פרט לאניית מעפילים אחת, 'בן הכטי' שהובאה על-ידי אצ"ל. מאוגוסט 1946 העבירו הבריטים את מעפילי האניות שנתפסו למחנות בקפריסין. ההסגר הימי הבריטי נתהדק והלך, ואך לעתים רחוקות הצליחו אניות המעפילים לפרוץ אותו. בהדרגה החלו המעפילים להתנגד באורח פעיל לתפיסת האניות בידי מלחי הצי המלכותי, ובהתנגשויות אלה היו אף מקרים של אבידות בנפש. גם היישוב היהודי בארץ התארגן לפעולות תגובה על גירוש המעפילים מחופי הארץ.

ספינות המעפילים היו שונות בגודלן, החל ב'דלין' הקטנה שנפחה 25 טון, שהביאה 35 מעפילים בלבד, וכלה ב'פאניסי' (קיבוץ גליות) ו'עצמאות', אניות בנות 4,500 טון ועל כל אחת מהן היו יותר מ-7,500 מעפילים. על-פירוב שררה צפיפות איומה בספינות המעפילים, ואפילו ב'פאניסי' היה רוחבו של שטח השכיבה לכל מעפיל 43 ס"מ בלבד. תנאי התברואה היו בדרך-כלל קשים (ב'חיים ארלוזורוב' הוקצו לכל נוסע 1.5 ליטרים מים ליום, לכל הצרכים). עם זאת, הקפידו המארגנים בדרך-כלל על רמה נאותה של בטיחות ימית. וכך, למרות תנאי הפלגה קשים והעברות מאנייה לאנייה בלב ים לא אירעו אסונות, כפי שקרה בתקופה הקודמת (לבד מפרשת 'רפח').

בקורות ההעפלה בתקופה זו בולטות כמה פרשות: פרשת 'לה-ספציה', פרשת 'ניצנים' ופרשת 'חיים ארלוזורוב'.

באפריל 1946, בלחץ הממשלה הבריטית, עיכבו שלטונות איטליה בנמל לה-ספציה, את הפלגת אניות המעפילים 'דב הוז' ו'אליה גולומבי'. במחאה על כך הכריזו המעפילים שביתת רעב והצטרפו אליהם גם מנהיגי היישוב. המנהיגים השובתים הכריזו שבביתתם תימשך עד שתותר הפלגת האניות. המעפילים הפסיקו את שביתתם כעבור 75 שעות, לאחר תיווכו של מנהיג הפועלים היהודי בבריטניה, הרולד לסקי; ואילו מנהיגי היישוב המשיכו ושבתו 101 שעות ובתוך זה בליל ה'סדר', עד שהנציב העליון הקצה למעפילים רשיונות עלייה מתוך מכסת הרשיונות העתידה. היה זה נצחון מוסרי חשוב, שהושג הודות לתמיכת דעת הקהל העולמית.

במארס 1947 פרצה האנייה 'שבתאי לוזינסקי', את ההסגר ועלתה על שרטון בחוף ניצנים. משעלה השחרו וטרם הובאו המעפילים למקום מבטחים, הוחשו אל החוף מאות יהודים מיישובי הסביבה והם נתערבבו במעפילים. הצבא הבריטי אסר את מי שהיו לדעתו מעפילים, והגלה אותם לקפריסין, אך רבים מהם היו ארץ-ישראלים וחלק מהמעפילים נותרו בארץ.

האנייה 'חיים ארלוזורוב', שהפליגה משבדיה וקבעה את שיא המרחק בהעפלה, קבעה גם תקדים בארגון ההתנגדות הפעילה לחיילי הצי באמצעות התזת סילוני מים ודלק, ורגימה בקופסאות שימורים, בקבוקים וקרשים.

מקום מגוריו באירופה

העליה לארץ

מבצע "חורב"

הקרב על "משלט בית הקברות" (ינואר 1949)

השלב השני של מבצע "חורב", קרבות רפיח וצומת רפיח (מ' עד 8 בינואר 1949), החל לאחר שאולטימטום בריטי-אמריקני אילץ את צה"ל לסגת משטחי חצי-האי סיני. לפיכך נעשה מאמץ להכות את חכוחות המצריים בתחום ארץ-ישראל על-ידי התקפה מתואמת על מתחמי רפיח. במבצע נטלו חלק כוחות של חטיבת גולני, חטיבת ה"זקן" (חטיבה 8) וחטיבות הפלמ"ח "הראל" ו"הנגב" כולן בפיקודו של אלוף יגאל אלון מפקד חזית הדרום.

הפעם הופעל גדוד "ברק" במטרה לכבוש את "משלט בית הקברות" והמשלטים שלידו החולשים על מחנות רפיח ולחסום את כביש עזה-רפיח. ההתקפה על "משלט 102" נכשלה, ונסיונות נוספים שנעשו כדי לכבוש עלו בתוהו. לעומת זאת נכבש "משלט בית הקברות", ומגיניו נאלצו לעמוד מיד בהתקפות נגד רצופות של חיל הרגלים המצרי חזותם שוב בטנקים, זחלים, נושאי-להביוורים וסיוע ארטילרי צמוד וצפוף. לאחר יומיים של קרב-הגנה עז נתפס גם "משלט הכרם" ונוצר מערך ישראלי רצוף מדרום וממזרח לרפיח. אלא שההתקפה המכרעת על מחנות רפיח לא בוצעה, מאחר שבו ביום ביקשו המצרים משא ומתן לשביתת-ינשק, והקרבות בחזית הדרום נפסקו.

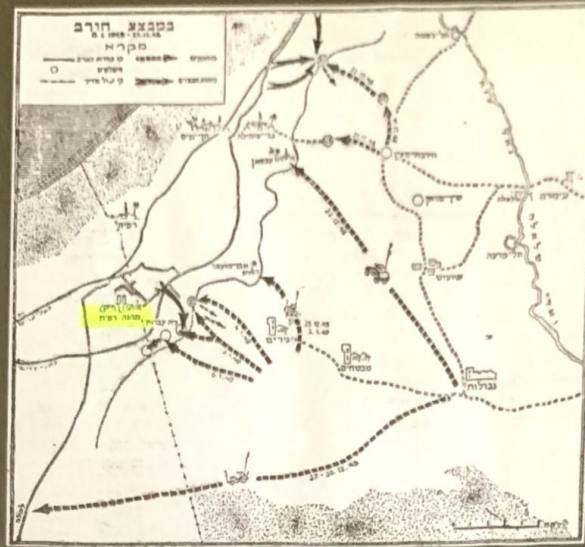
הגדוד לפני המבצע

בעת אימון

מפת הקרב

לפני הפריצה אל היעד

פינוי פצועים במבצע "חורב"

מגורחת לוחמים

רגע של מנוחה וחיוכים במהלך המבצע

יומן האסדרה

- 6.1.49 — הרעשת תותחים על משלט "הגר".
סופת-חול שהתהוללה הפטיקה כל פעילות בחזית.
טורמצור'משורין תקף את משלט-החסימה שליד ההצטלבות הד'ומית.
אנשינו נסוגו ממנו, וחפסו משלטים מדרום.
- 7.1.49 — 5 מטוסים בריטיים, שהנמיכ'רטוס על שדה-הקרב ובתחום מדינת-ישראל,
הופלו ע"י אש מכונות-ירייה ומטוסי-קרב ישראליים.
- גדוד "גדעון" וגדוד-הפשיטה נעים לנקודות-הערכות להתקפה על
המשלטים הצפוניים של מחנה-רפיח, שעה שב-20.00 מביעה פקודת
הפסקת-האש. היחידות חוזרות לבטיסיהן.
- 9.1.49 — אנשי "הגנב" מצליחים את משלטי פביש עוג'ה-רפ'ח בתוקף פקודת
הפסקת-האש ונסוגים לעוג'ה ולמשלט שבקרבת וא"י-אביאד שבתחום
הגבול הישראלי.
- 18.2.49 — בתוקף הטכמי-שביתת-הנשק, שנחתם עם המצרים ברודוס, פונו משלטי
"בית-הקברות" ו-"הגר" בכוחותינו. יחידות-החסימה מחזיקות ביתר
משלטי הגזרה במערבית.

אייכלר בנימין
ז"ל

אחי הצעיר יהודה,
האם אתה שומע?
האם אתה יודע?
השמש עוד עולה כל בוקר ואורה לבן
ולעת ערב רוח מפזרת את עלי הגן.

הגשם הראשון ירד לפני יומים
בערב יום שלישי
ושוב אפשר לראות שמים
בשלולית על הכביש הראשי.

אחי הצעיר יהודה,
האם אתה שומע?
האם אתה יודע?
בגן הילדים שלך לומדים כבר שיר חדש,
ובתיכון התלמידים שוב מתאמנים על המגרש.

רוחות ערבית מיללות על המרפסת
את כל שירי הסתו,
ואמא מצפה בסתר,
שאולי עוד יגיע מכתב.

אחי הצעיר יהודה,
האם אתה שומע?
האם אתה יודע?
כל חבריך הטובים נושאים דמותך עמם,
בכל הטנקים על קוי הגבול אתה נמצא אתם.

אחי הטוב, אני זוכר את שתי עיניך
והן פותרות חידה,
ובני הקט יפה כמוך,
בשמך לו אקרא יהודה...

על חגגב יורד ליל הסתו
ומצית כוכבים חרש חרש
עת הרוח עובר על הסף
עננים מהלכים על הדרך

כבר שנה, לא הרגשנו כמעט
איך עברו הזמנים בשדותינו
כבר שנה, ונותרו מעט
מה רבים שאינם בינינו

אך נזכור את כולם
את ימי הבלורית והטוהר
כי רעות שכזאת לעולם
לא תתן את ליבנו לשכוח.
אהבה מקודשת בדם
את תשובי ביננו לפרוח.

הרעות, נשאוך בלי מילים
אמורה, עקשנית ושותקת
מלילות האימה הגדולים
את נותרה ארירה ודולקת.

הרעות, כנערויך כולם
שוב בשמך נחייך ונלכה
כי רעים שנפלו על חרבם
את חייך הותירו לזכר.

יִזְכֹּר

יִזְכֹּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בָּנָיו וּבְנוֹתָיו
אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בְּמֵאֵבֶק עַל הַמְּדִינָה בְּדֶרֶךְ
זֶאת חִלִּי צְבֵא-הַגָּנָה-לְיִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר נָפְלוּ בְּמַלְחָמוֹת יִשְׂרָאֵל.

יִזְכֹּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבָּרַךְ בְּזִרְעוֹ
וְיֵאָבֵל עַל זֵיו הָעֲלֹמִים וְחֻמְדַּת הַגְּבוּרָה.
וְקִדְשֵׁת הַרְצוֹן וּמְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר נִסְפוּ בְּמַעֲרֻכוֹת הַכְּבֵדוֹת.

יְהִי גְבוּרֵי הַדְּרוֹר וְהַנְּצַחֵן
הַנְּאֻמָּנִים וְהָאֻמִּיצִים
חַתוּמֵי בִלְב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דוֹר.

